



5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302
www.sfantacruz.org – (571) 830-6144

SF. PROOROC ILIE TESVITEANUL

În aceasta lună, în ziua a douăzecea, pomenirea suirii la cer cea de foc purtătoare a Sfântului, Măritului Prooroc Ilie Tesviteanul.

Sfântul și marele Profet Ilie, acest înger întrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide și închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad. Tradiția apocrifă, care a transmis aceste detalii despre

nașterea Profetului, precizează că el era din tribul lui Aaron și deci era Preot. Dar nu se găsește nici o urmă despre acestea în relatarea Scripturii pe care o rezumăm în cele ce urmează (cf. III Regi 17-20; IV Regi 1 și 2).

Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbracați în alb învelindu-l în scutece de foc și, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacăra, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieți. Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii și se ținea în permanență în fața lui Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat și rugăciune arzătoare, care îi făcuseră sufletul ca focul și facuseră din el modelul vieții mănăstirești.

Pe vremea când Ahab a urcat pe tronul regatului din Nord, aflat în schismă încă din vremea lui Ieroboam, lipsa de pioșenie și depravarea predecesorilor săi ajunse la culme. Încurajat de soția sa, respingătoarea Isabel, el îi persecuta pe Profeți și pe toți oamenii rămași credincioși lui Dumnezeu și se închina idolilor Baal și Astarte. Profetul Ilie se duse atunci la rege și îi spuse: „Domnul e viu, Dumnezeul Armatelor, Dumnezeul lui Israel, în fața căruia stau astăzi! Nu, nu va fi în acești ani nici rouă nici ploaie decât prin cuvânt din gura mea!”. La cuvintele Profetului o secete groaznică se abătuse atunci, ca febra, asupra pământului: totul fu sec, devastat, ars; barbații, femeile, copiii, animalele domestice și animalele sălbatice, toate mureau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau și nimic nu scăpa urgiei îngaduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Din porunca lui Dumnezeu, Profetul, acoperit cu o piele de oaie și înveșmântat cu piele de vițel, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul de Chorrath (Kerith), aflat dincolo de Iordan (după tradiția bisericească, în acest loc a fost ridicată apoi mănăstirea Hozeva, care mai există și astăzi, și

unde a trăit și sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Se adăpă cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi – păsări pe care evreii le considerau impure și care aveau reputația unei mari cruzimi față de progeniturile lor – pentru a-i duce pâine dimineața și carne seara, ca să trezească în profet mila pentru poporul care suferea. Când cascada seca și ea, Dumnezeu își trimise slujitorul său la Sarepta din Sidon, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi încă o dată în el mila. Ilie ajunsese la o văduvă săracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul său. În ciuda sărăciei în care se afla, ea puse înainte de toate datoria ospitalității și îndată ce Profetul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina și uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalității sale: la cuvântul Profetului, covata sa cu făina și urciorul sau cu ulei nu se mai goliră pâna la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la această văduvă când iată că fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuza pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie îl luă pe copil, îl urcă la etaj acolo unde locuia el și după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsuflețit chemându-l cu strigăte puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profetind astfel învierea morților.

Seceta își abătuse nenorocirea peste tot ținutul de peste trei ani și mare parte din populație fusese deja decimată; dar Dumnezeu, respectând jurământul Profetului său, nu voia să își arate mila mai înainte ca Ilie să fi înțeles că el nu dorește moartea păcătoșilor ci întoarcerea lor la credință (cf. Iezechiel 33:11). Îl trimise deci pe Profet la regele Achab, pentru a-i anunța că urgia avea în curând să înceteze. Ilie se arată în fața regelui care rămase surprins să îl vadă venind, liber, pe cel pe care îl căutase peste tot cu slugile sale și îl invită să adune pe tot poporul lui Israel pe muntele Carmel ca martor al confruntării sale cu cei 450 de profeți ai lui Baal și cei 400 de profeți ai pădurilor sacre întreținuți de infama Isabel. Când toata lumea fu adunată, Ilie zise falșilor profeți: „Pâna când veți șchiopăta în genunchi? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El! Dacă este Baal, atunci duceți-vă la el!”. El ceru ca doi tauri să fie pregătiți pentru sacrificiu și să fie așezați pe rug, dar fără să aprindă focul și îi lăsa pe falșii profeți să aducă primii sacrificiul. Aceștia îl invocară cu strigăte pe Baal, tăindu-și carnea, din zori pâna în seară, dar în zadar. Ilie râdea de ei, încurajându-i să strige mai tare, de teamă că zeul lor să nu fi adormit sau să nu fie ocupat cu alte treburi. La venirea serii, Profetul înălță un Altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel, săpă un șanț larg în jurul Altarului, pe care puse taurul jupuit de piele, și porunci să fie vărsată, în trei rânduri, apă din belșug peste victimă, astfel încât să se umple șanțul. Apoi adresă spre cer un strigăt puternic, invocându-l pe Dumnezeul lui Abraham, lui Isaac și al lui

Iacov. Pe dată coborî foc din cer, devorând jertfa, lemnul și apa. Tot poporul căzu atunci cu fața la pământ strigând: „Cu adevărat Domnul este singurul Dumnezeu”. Din porunca lui Ilie, falșii profeți fură prinși și omul lui Dumnezeu le tăie beregata cu propriile sale mâini la râul Cison. El îl anunță apoi pe Achab că seceta avea în curând să înceteze, apoi urcă în vârful Carmelului și, plecându-se asupra pământului, cu capul între genunchi și mintea adunată în inimă, începu să se roage. De șapte ori trimise pe slujitorul său să privească orizontul, în direcția mării, iar a șaptea oară un norișor își făcu apariția, cerul se întunecă și ploaie căzu din belșug, răspândind pe pământ binecuvântarea cerească.

Când regina Isabel află de masacrul profeților săi, se enervă cumplit și se jură să se răzbune. Ilie, care nu se temuse de mulțimea falșilor profeți, fu părăsit de harul lui Dumnezeu și cuprins de lașitate se ascunse în Bersabeea în pământul lui Iuda. Epuizat de cât mersese în pustiu, se așeză la umbra unui copac și îi ceru lui Dumnezeu să îi ia viața înapoi. Un înger al Domnului i se arătă atunci cu o pâine și un urcior de apă. Acest ajutor dumnezeiesc îl făcu să își reîmprospăteze forțele și putu să meargă 40 de zile în pustiu, pâna la muntele lui Dumnezeu, Horeb (vârful muntelui Sinai, pe același loc unde Dumnezeu i se arătase lui Moise, cf. Exod 33). Intră în adâncul stâncii în care se ascunsese în trecut Moise și Dumnezeu îi vorbi noaptea. Ilie răspunse: „Sunt plin de sânge pentru Domnul atotputernic căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au doborât altarele Tale și Ți-au ucis Profeții, am rămas singur iar ei încearcă să îmi ia viața”. Dumnezeu îi porunci să iasă și să stea pe munte pentru a-l vedea. Se făcu atunci o furtună puternică, munții fură despicați iar stâncile sparte, dar Domnul nu era în furtună; iar după furtună, un cutremur, dar Domnul nu era în cutremur; un foc, dar Domnul nu era în foc. După foc se auzi o adiere ușoară. Cum o auzi, Ilie își ascunse fața cu haina sa și se ținu sub peșteră, căci Dumnezeu era în adierea ușoară. Domnul îi spuse că, departe de a fi singurul dintre drepti, alți șapte mii de Israeliți nu își plecaseră genunchii în fața lui Baal și îi porunci să se întoarcă pe același drum pentru a unge pe Hazael ca rege al Siriei și pe Iehu ca rege al lui Israel, apoi pe Elisei ca urmaș. Găsindu-l pe Elisei ocupat cu aratul pământului cu 12 perechi de boi, Ilie își aruncă peste el haina lui făcându-l discipolul său (cf. 14 iunie)

Regele Achab continuă însă cu faptele sale lipsite de pioșenie și puse stăpânire pe vița-de-vie a lui Nabot din Yizreel, cerând – la sfatul lui Isabel – ca acesta să fie omorât. Profetul Ilie, care nu se mai manifestase pentru o vreme, fu trimis de Domnul în Samaria și spuse regelui: „Chiar pe locul în care câinii au lins sângele lui Nabot, câinii vor linge și sângele tău iar prostituatele se vor lăfăi în sângele tău”. El mai spuse că nefericirea avea să

se abată peste toată casa lui Achab, câinii aveau să sfâșie trupul lui Isabel pe zidul din față de la Yizreel. La aceste cuvinte, regele fu cuprins de căință: își sfâșie hainele, se îmbracă cu un sac și ținu post. Domnul aprobă pocăința lui și anunță prin Profetul sau că nu va da frâu liber mâniei Sale decât sub domnia fiului său.

Achab muri la puțină vreme iar fiul său, Ohozias, om superstițios, preluă puterea. Căzând bolnav trimise soli în căutarea unui oracol pe lângă Baal Zebud la Egron (Akkaron). Profetul Ilie se prezentă în fața solilor, anunțând că regele nu se va mai scula. Când transmiseră acest mesaj, descriindu-l pe Profet, regele înțelese că era vorba de Ilie și trimise o armată de 50 de oameni pentru a-l aresta. Dar în două rânduri, din porunca Profetului, un foc coborî din cer și îi mistui pe soldați. Al treilea ofițer îl rugă să îl cruțe iar Ilie îl ascultă și se duse la rege, anunțându-i chiar el că avea să moara pentru că ceruse ajutor de la falșii zei. Ohozias muri într-adevăr la câteva zile iar fratele său Ioram deveni rege al lui Israel. În timpul celor 12 ani ai domniei sale el suprimă cultul lui Baal, dar nu făcu să înceteze păcatul lui Ieroboam care dăduse naștere schismei în rândul poporului lui Dumnezeu și încurajase idolatria. De aceea Dumnezeu abătu necazul asupra casei sale și îndeplini profetia făcută de Ilie în timpul lui Achab: Iehu luă puterea în urma unei conspirații împotriva lui Ioram și, intrând el în orașul Yizreel, Isabel fu omorâtă aruncată din înaltul unei ferestre. Sângele său se scurse pe zid iar câinii îi mâncară trupul mai înainte ca ea să fi putut fi îngropată.

Dupa 15 ani de profetii, îndeplinind misiunea pe care i-o încredințase Dumnezeu, Ilie se duse de la Galgalla Bethel, însoțit de Elisei care nu voia să își părăsească învațătorul. De acolo se duseră la Ierihon. Ajuns pe malul Iordanului, Ilie își luă haina din piele de oaie, o înfășură și lovi apele, care se despărțiră pentru a-i lasa să treacă pe uscat. Când Elisei îi ceru să primească îndoită parte din harul său profetic, Ilie îi răspunse: „Dacă mă vei vedea pe când voi fi înălțat la cer, așa ți se va da”. Și pe când mergeau ei astfel prin pustiu tăifăsuind, un car de foc tras de cai scăpărători apărură între ei. Ilie urcă în car și fu „ca” luat în cer (Părinții au subliniat că acest „ca”, adăugat în versiunea Septantă arată că Ilie nu a fost dus cu trupul la Cer, fapt imposibil înainte de învierea și înălțarea lui Hristos, dar că a scăpat morții, precum Enoh și a fost reținut de Dumnezeu într-un loc necunoscut, până în ultima zi), într-un rotocol, în timp ce Elisei striga: „Părinte, Părinte, carul lui Israel și caii săi!”. El luă haina Profetului care căzuse peste el și lovind apele de două ori putu să traverseze Iordanul, salutat de Fiii Profetului care strigau: „Duhul lui Ilie s-a lăsat asupra lui Elisei!”.

Astfel înălțat în înălțimi cu trupul, Profetul Ilie prefigurează înălțarea Domnului Nostru Iisus Hristos iar prin trimiterea hainei sale peste discipolul său, el vestea coborârea Sfântului Duh în ziua Rusaliiilor (cf. Sfântul Roman Melodul, Condacul Profetului Ilie, 33).

Reprezentant de vază al ordinului profetic ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtuții, Ilie fu judecat demn de a vedea față în față slava Dumnezeului întrupat, alături de Moise și de cei trei Apostoli în ziua Schimbării la față (cf. Matei 17), care anunța a doua venire a Domnului Nostru Iisus Hristos. Coborând de pe muntele Taborului, discipolii îl întrebară pe Domnul dacă Ilie trebuia să vină înainte de învierea morților pentru a pune toate lucrurile înapoi cum au fost, după cum învață Profetii (Malahia 3:23). Hristos le răspuse: „Ilie a venit deja și ei nu l-au cunoscut ci l-au tratat după cum au vrut ei”, făcând aluzie la Sfântul Ioan Botezătorul care venise să pregătească propria Lui venire, cu duhul și cu puterea lui Ilie (Luc 1:17). Așa cum Ioan fu Înaintemergătorul primei veniri în trup a Fiului lui Dumnezeu, astfel Ilie va fi, se crede, premergătorul celei de a doua veniri, la sfârșitul veacurilor. Tradiția ecleziastă a văzut adesea în cei doi martori, care vor muri în ultima luptă împotriva lui Antihrist (Apocalipsa 11), pe Enoh și Ilie, care au fost păziți de moarte în acest scop.

<http://www.calendar-ortodox.ro>

PROPUNERE PENTRU ÎNFIINȚAREA MITROPOLIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA DE NORD

Din anul 1993 Arhiepiscopia Ortodoxă Română din cele două Americi și Episcopia Ortodoxă Română din America au dialogat căutând o cale spre vindecarea separării pe care am îndurat-o timp de peste 60 de ani. La prima întâlnire s-au luat măsuri pentru normalizarea relațiilor dintre diocesele noastre, ceea ce s-a aprobat de către ierarhii noștri precum și de către forurile competente. De-a lungul anilor au fost încurajate și nutrite relații mai apropiate. Membrii Comisiei Mixte de Dialog au ajuns acum la o **viziune comună** în ceea ce privește problemele care au divizat pe Românii Ortodocși din America de Nord și propun cele ce urmează ca metodă de restabilire a unității pe care am avut-o odată sub Episcopul Policarp.

PROPUNEM ca, împreună, să cerem Bisericii Ortodoxe Române să recunoască Mitropolia Ortodoxă Română din cele două Americi cu autonomie maximală, formată prin unificarea actualei Episcopii Ortodoxe

Române din America și a Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din cele două Americi, cu următoarele caracteristici:

I. Biserica Ortodoxă Română, ca Biserică Mamă, încredințează în mod irevocabil Mitropoliei Ortodoxe Române din cele două Americi toată grija față de credincioșii Români Ortodocși din cele două Americi. Biserica Ortodoxă Română nu va modifica sau aboli această încredințare, nici nu va încuraja, promova sau înființa nici o altă jurisdicție pe teritoriul Mitropoliei.

II. Teritoriul Mitropoliei va cuprinde America de Nord și de Sud.

Scopuri

III. Mitropolia va păstra, apăra și promulga credința creștină Ortodoxă în cele două Americi, dând expresie specială tradițiilor moștenirii sale spirituale Ortodoxe Române.

IV. Mitropolia va folosi toate mijloacele potrivite pentru a contribui, în cooperare cu alte jurisdicții, la realizarea unei jurisdicții Ortodoxe unite în America de Nord, înțelegând unirea credincioșilor Ortodocși Români din America ca fiind un pas interimar necesar spre ținta unității administrative a Ortodoxiei din America de Nord în mod special. Ca singură jurisdicție Ortodoxă Română canonică în cele două Americi, Mitropolia va participa la discreția ei în comisii, foruri, consilii și instituții Ortodoxe.

Guvernare

V. Mitropolia va fi de sine stătătoare în mod total în conducerea ei, conform propriei Constituții, propriului Statut, obiceiurilor și tradițiilor.

VI. Mitropolia va avea Sinodul ei propriu de ierarhi. În toate problemele, Mitropolitul și Sinodul Mitropolitan vor menține autonomia maximală specială a Mitropoliei.

VII. Sinodul Mitropolitan va fi cea mai înaltă autoritate spirituală și juridică în toate problemele legate de Mitropolie, instituțiile ei, cler și credincioși, exercitându-și puterea în conformitate cu Constituția și Statutul Mitropoliei. Biserica Ortodoxă Română nu va impune nici un privilegiu de supraveghere sau adjudecare în nici o problemă privind Mitropolia, instituțiile ei, clerul și credincioșii.

VIII. Alegerea, hirotonirea și întronizarea ierarhilor rămân în mod exclusiv în competența Mitropoliei. Ierarhii Mitropoliei, inclusiv Mitropolitul Primat, vor fi aleși de către Congresul Mitropolitan dintre candidații cercetați canonic și aprobați de către Sinodul Mitropolitan.

IX. Ierarhii aleși vor fi confirmați de către Sinodul Mitropolitan înainte de hirotonire.

X. Înainte de hirotonirea și/sau de întronizarea sa, Mitropolitul ales va fi recunoscut la timp de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Ca

semn al comuniunii cu Biserica Mamă, Patriarhul va prezenta Gramata la invitația Sinodului Mitropolitan.

XI. Plângeri împotriva oricărui ierarh al Mitropoliei vor fi adresate Sinodului Mitropolitan pentru judecare.

XII. Congresul Mitropolitan va fi singurul organ legislativ al Mitropoliei, având dreptul să aprobe Constituția și Statutul Mitropoliei precum și să facă amendamente la acestea.

XIII. Congresul Mitropolitan este supus numai autorității canonice a Sinodului Mitropolitan. Mitropolia și Congresul ei trebuie să se conformeze legilor civile ale statului sau provinciei și țării în care este încorporată și în care funcționează. Hotărârile Congresului Mitropolitan nu sunt supuse aprobării sau ratificării Bisericii Ortodoxe Române sau guvernului României.

XIV. Cu toate cele spuse mai sus în articolele I până la XIII, în cazul vreunei probleme canonice pe care Sinodul Mitropolitan nu o poate rezolva, acesta, după epuizarea tuturor metodelor locale posibile, poate invita Biserica Ortodoxă Română să ajute la soluționarea problemei respective. O atare invitație nu va fi concepută ca o limitare a autonomiei Mitropoliei.

Relații cu Biserica Ortodoxă Română

XV. Mitropolia va primi Sfântul și Marele Mir de la Biserica Ortodoxă Română.

XVI. Numai Mitropolitul va pomeni pe Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Ceilalți ierarhi ai Mitropoliei vor pomeni numai pe Mitropolit.

XVII. Recunoscând autonomia maximală a Mitropoliei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române extinde Mitropolitului sau delegatului său o invitație deschisă de a merge și a participa, la discreția lui, la ședințele Sfântului Sinod ca mărturie a legăturii canonice cu Biserica Ortodoxă Română.

XVIII. Biserica Ortodoxă Română nu va susține, direct sau indirect, nici o pretenție asupra vreunui drept, titlu sau interes asupra proprietăților Mitropoliei, parohiilor sau instituțiilor afiliate ei.

Autonomie financiară

XIX. Cheltuielile normale de funcționare ale Mitropoliei vor fi suportate financiar de către credincioșii, parohiile, instituțiile și organizațiile ei auxiliare. Nici un cleric, funcționar sau angajat precum și nici un oficiu, parohie, dioceză sau altă instituție sau structură ale Mitropoliei nu vor primi ajutoare, suport, salar sau altă formă de suport financiar de la nici un guvern sau instituție din afara granițelor jurisdicției ei, inclusiv Biserica Ortodoxă Română. Primirea de astfel de bani de către orice persoană va constitui o

cauză suficientă pentru înlăturarea imediată din funcția pe care o are, în conformitate cu Constituția și Statutul Mitropoliei.

XX. Totuși, cu toate cele specificate în prevederea de mai sus, subvenții sau alte forme de alocații financiare pot fi primite pentru proiecte specifice, schimburi sau alte activități ce pot fi aprobate din când în când de către Consiliul Mitropolitan. Toate aceste sume vor fi raportate anual Congresului Mitropolitan prin paragrafe specifice în raportul financiar al Mitropoliei.

Pr. Nicholas Apostola
Pr. Ioan Ioniță
Pr. Ion Gherman
Pr. George Chișcă
Pr. George Săndulescu

Pr. Laurence Lazar
Pr. Romey Rosco
Pr. Remus Grama
Pr. Catalin Mitescu
Pr. Ian Pac-Urar

76TH ANNUAL EPISCOPATE CONGRESS HELD

Grass Lake MI [ROEA Chancery] – The Romanian Orthodox Episcopate of America, under the omophorion of His Eminence Archbishop NATHANIEL POPP, held its 76th Annual Congress (diocesan assembly) on July 4-5, 2008. The meeting was attended by over 110 clergy and lay delegates from parishes throughout the United States and Canada.



In addition to the normal year-to-year business of the Congress, the topic of utmost significance was the presentation, explanation and discussion of the 20-point "Proposal to Establish a Romanian Orthodox Metropolitanate of America" [posted on the www.roea.org website]. The debate resulted in the adoption of the following resolution:

Be it resolved that the Episcopate Council recommends that the Congress acknowledge the combined "Proposal to Establish a Romanian Orthodox Metropolitanate of North America" as an acceptable basis to continue the work of the JDC towards a final proposal to be presented to the Romanian Orthodox Church.

Be it also resolved that the Episcopate Council recommends to the Episcopate Congress, in keeping with due diligence, that the Joint Dialogue Commission's efforts to establish the Metropolitanate can continue, that the Archbishop as President of the Congress establish special committees,

namely, a "Constitution and By-Laws Committee", "Jurisprudence", "Finance Committee" and any other committees that may be necessary to create a unified Romanian Orthodox Metropolitanate of North America.

And be it further resolved that said committees be established as soon as possible, and that their work be reported to the Episcopate Council, so that a Special Episcopate Congress may be convened.

This action of the Congress enables the continuation of discussions between the two Romanian eparchies in North America. The "Proposal" to unite these eparchies remains, therefore, a work in progress. There has not been, as incorrectly reported by the Romanian Patriarchate's press office, any final action about unification. There has been no change in the ROEA's relationship with the Orthodox Church in America. As understood by the Congress, the ten-member Joint Dialogue Commission of the Episcopate and Archdiocese will discuss the "Proposal" in light of the input of our respective Councils and Congresses in order to prepare a finalized text for presentation to the Church of Romania at some future date. We still look forward to the possibility of an eventual union, which would be to the benefit of Orthodox Romanians in North America and to Orthodoxy on this continent.

APEL ÎN PREMIERĂ ABSOLUTĂ

SFÂNTUL MUNTE ATHOS CĂTRE SFÂNTUL SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE ȘI PATRIARHUL DANIEL: PĂSTRAȚI BISERICA LUI DUMNEZEU!

Sfânta Chinotită a Sfântului Munte Athos a trimis la data de 03.07.2008, către Prea Fericitul Patriarh Daniel și către toți ierarhii care fac parte din Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, un document oficial spre a fi luat în discuție în cadrul întrunirii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de marți, 8 iulie 2008. Textul exprimă poziția oficială a Sfântului Munte privind împărțirea mitropolitului Banatului cu episcopi eterodocși, greco-catolici și catolici, pe 25 mai 2008 și co-liturgisirea episcopului Oradiei cu un episcop greco-catolic la slujba Aghiasmei celei mari de anul acesta.



Conform informațiilor primite, este pentru prima dată când comunitatea athonită adresează o astfel de scrisoare Sinodului Bisericii

Ortodoxe Române. Faptul certifică excepționala importanță și gravitate a evenimentelor pentru viața Ortodoxiei românești.

Gasiți mai jos scrisoarea în traducere:

Nr. Înreg.

F. 2/7/1541

Carcia, 20-06/3-07-2008

Sfânta Chinotită a Sfântului Munte Athos

Prea Fericitului Părinte Daniel,
Patriarhul României,
Președintele Sfântului Sinod al Ierarhiei
Sfintei Biserici a României
și tuturor membrilor cinstitei Ierarhii
la București

Prea Fericirea Voastră,

Cu adîncă tristețe, noi, totalitatea monahilor care ne nevoim în Sfântul Munte, am fost informați despre cu totul neașteptata comuniune sacramentală (intercomuniune) din data de 25 mai 2008 a Prea Sfințitului Nicolae, Arhiepiscop de Timișoara și Mitropolit al Banatului, cu episcopul uniat și cu nunțul papei, act săvîrșit prin împărțășirea celui dintîi din «pîinea» și din «potirul» ereticilor acelora.

Unui ortodox îi este imposibil să treacă pe lîngă acest eveniment fără să simtă amărăciune și serioasă îngrijorare. Cei care au o vie conștiință de sine ortodoxă și un ascuțit simțămînt ortodox văd cum este încălcată în gradul cel mai înalt credința noastră, a ortodocșilor, în Biserica cea Una, Sfîntă, Sobornicească și Apostolească. Actul neașteptat al Prea Sfințitului Mitropolit mai sus pomenit răstoarnă din temelii Ecclesiologia Ortodoxă și constituie încălcarea extremă a Sfintelor Canoane, adevărată jignire adusă înseși Tăinei Bisericii. De vreme ce cuvintele înscrise în Epistola către Efeseni constituie predanie apostolică: «**Silindu-vă să păziți unitatea Duhului, întru legătura păcii. Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; Este un Domn, o credință, un botez**» (Efeseni 4, 3-5), iar această moștenire este păzită în mod neclintit de douăzeci de veacuri în Biserica noastră Ortodoxă cu prețul multor osteneți, cu sudoare și sînge, cum poate sta nepăsătoare

conștiința ortodocșilor când este desființată temelia mântuirii și pusă în pericol nădejdea cea în Hristos?

Întîistătătorii ortodocși, precum și însăși Sanctitatea Sa, Patriarhul Ecumenic Bartolomeu au accentuat în multe rînduri faptul că potirul comun nu poate constitui un mijloc de realizare a unirii. Convingerea comună a ortodocșilor este aceea că deplina unitate dogmatică în Credința Ortodoxă este condiția absolut necesară pentru oricare unitate bisericească viitoare a eterodocșilor creștini care s-au separat de Biserica Ortodoxă. Așa cum a scris și vrednicul de pomenire părinte Dumitru Stăniloae: **«Pentru Biserica Ortodoxă intercomuniunea care separă comuniunea euharistică de unitatea de credință și de unicitatea Bisericii este de neconceput. Mai corect spus, aceasta este un pericol de dizolvare a Bisericii, a unității de credință și de încetare a Euharistiei»** (Pentru un Ecumenism Ortodox, ed. Athos, Pireu, 1976). Intercomuniunea sacramentală săvîrșită cîndva în trecut în mod neteologic și nejustificat de către unii în diaspora ortodoxă a fost condamnată în repetate rînduri de către Biserica Ortodoxă.

Pe lîngă aceasta, am luat cunoștință și de sminteala răspîndită în poporul român credincios și de protestul energic al cuvioșilor monahi atît din România, cît și de la Sfîntul Munte. Cunoaștem, de asemenea, și faptul că diverși factori din afara Bisericii exercită presiuni de nesuportat în vederea justificării actului Prea Sfîntîtului Nicolae. Cu toate acestea, nici o acțiune deliberată venită din partea acestora nu poate acoperi, în conștiințele episcopilor ortodocși, datoria lor episcopală ce decurge din cuvîntul Apostolului: **«Luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfînt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a cîștigat-o cu însuși sîngele Său»** (Fapte 20, 28). De altfel, opoziția dusă pînă la vărsarea de sînge mucenicesc a poporului ortodox al României față de uniatizarea lui forțată din secolul al XVIII-lea, opoziție consemnată de scriitori români și străini, este dovada cea mai bună a faptului că poporul vostru credincios iubește Ortodoxia și nu dorește uniri false cu papistași și uniați.

Uniații, oricît ar fi de apreciați ca oameni pentru suferințele la care au fost supuși, alături de ortodocși și de alți creștini, de către regimurile atee, nu pot participa la împărtășirea potirului nostru și nici noi la împărtășirea potirului lor, deoarece împărtășirea din aceeași Pîine și din același Potir este pentru noi o chestiunea eclesiologică, iar nu una sociologică; este rodul deplinei unități dogmatice, cultice și administrative în Credința Ortodoxă, iar nu un mijloc de promovare a unor unificări lumești; înseamnă

comuniune cu Hristos și în Hristos și nu se referă la formele trecătoare ale unei societăți doar omenești.

În afară de acest eveniment, dorim să ne exprimăm îngrijorarea și pentru săvârșirea anul acesta, la praznicul Arătării Domnului, a Sfințirii Apei de către Prea Sfințitul Sofronie, Episcopul Oradiei, în comun cu episcopul uniat al locului. Ne întrebăm dacă nu cumva toate acestea se fac pentru a se cultiva așa-zisul ecumenism popular, pentru ca popoarele să se obișnuiască cu ideea unității în ciuda diferențelor dogmatice și pentru a se promova o unitate a Bisericii Ortodoxe cu creștinii eterodocși fără rezolvarea acestor diferențe.

Prea Fericirea Voastră,

Considerăm că pentru aceste acțiuni anticanonice extreme sîntem împreună răspunzători înaintea Domnului și aceia dintre noi care tăcem sau consimțim cu făptuitorii. De aceea, cu profund respect vă rugăm să vă aplecați asupra acestor chestiuni cu convenita sensibilitate față de Sfintele Canoane și să înlăturați sminteala de la mijloc, pentru ca să se slăvească prea sfînt Numele Domnului, pentru a fi alinat poporul ortodox credincios din România și de pretutindeni și pentru ca sfintele Biserici ale lui Dumnezeu să se bucure de buna rînduială și de pacea cea plăcută lui Dumnezeu.

Referitor la cele de mai sus, dorim să vă aducem la cunoștință faptul că noi nu putem primi în comuniune bisericească pe episcopul care va stabili comuniune sacramentală cu uniați, papistași, monofiziți, protestanți sau alți eretici fără ca în prealabil aceștia să se întoarcă la Credința Apostolică a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe.

Avem speranța că, cu dragoste părintească, veți acționa cum se cuvine în acord cu cele stabilite de Sfintele Canoane.

Pentru toate acestea, cerînd ca niște fii binecuvîntările patriarhale ale Prea Fericirii Voastre celei de Dumnezeu cinstitoare, vă sărutăm Cinstita Dreaptă și vă asigurăm de respectul nostru fără margini.

Toți reprezentanții și întîistătorii celor douăzeci de Sfinte Mănăstiri ale Sfîntului Munte Athos adunați în sinaxă.

SĂ PĂSTRĂM UNITATEA DE CREDINȚĂ ȘI DISCIPLINĂ CANONICĂ ORTODOXA, DAR ȘI PACEA DINTRE CULTE

Mare dar este și multă bucurie aduce unitatea sau comuniunea frățească în Biserică. Dar când aceasta slăbește se produce tulburare și întristare. De aceea, Sfîntul Apostol Pavel îndeamnă: „*păziți unitatea Dubului, întru legătura*

păcii. Este un trup și un Dub, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; este un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tatăl tuturor, Care este peste toate și prin toate și întru toți” (Efeseni 4, 3-6).

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, fiind direct răspunzător în fața lui Hristos și a Bisericii Sale Ortodoxe sobornicești (vezi *Tomosul de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române* din 1885), are multe atribuții și responsabilități, dar prima și cea mai mare dintre toate este **păstrarea unității de credință și a comuniunii cu Biserica ortodoxă universală**, după cum se spune în *Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române* (articolul 14, a și b): „*Sfântul Sinod păstrează unitatea dogmatică, liturgică și canonică în Biserica Ortodoxă Română, precum și comuniunea cu întreaga Biserică Ortodoxă; examinează orice problemă de ordin dogmatic, liturgic, canonic și pastoral-misionar, pe care o soluționează în conformitate cu învățătura Bisericii Ortodoxe și hotărăște, potrivit Sfintelor Canoane, asupra problemelor de orice natură.*”

După despărțirea Bisericilor de Răsărit și de Apus din anul 1054, au avut loc unele încercări de refacere a unității creștine dintre Biserica Greacă și Biserica Latină, dar aceste încercări au eșuat pentru că au fost motivate mai mult politic decât pur bisericesc și nu s-au bazat pe un dialog teologic și spiritual profund. Ca urmare, secole de-a rândul cele două Biserici s-au acuzat reciproc de schismă, în timp ce o mare parte din Bisericile Ortodoxe din Răsărit au intrat sub stăpânirea musulmană iar, mai târziu, în secolul al XVI-lea, Biserica Latină papală a fost zguduită în interior de noile învățături și dezbinări aduse de reformatorii protestanți. La certurile bisericești ale creștinilor din Răsărit cu cei din Apus s-au adăugat astfel războaiele religioase între catolicii și protestanții din Apus.

Dezbinările lor din Europa au fost apoi „exportate” și în alte continente ca Africa, Asia și America, odată cu expansiunea colonială și cu înmulțirea misiunilor creștine europene în alte regiuni ale lumii. Însă dezbinările, certurile teologice și ura confesională au contribuit mult la slăbirea credinței creștine în Europa și a credibilității Bisericii în societate, facilitând apariția și dezvoltarea unor curente filosofice și politice anticlericale, anticreștine și antireligioase, mai ales în timpul apariției ideologiilor iluministe din secolele XVII-XVIII și apoi a celei comuniste (sec. XIX-XX). Scandalul dezbinărilor a pricinuit în mare măsură secularismul modern și indiferentismul religios.

Ca remediu, a fost nevoie urgentă, la începutul secolului XX și mai ales după fiecare război mondial, ca toți creștinii care s-au certat între ei secole de-a rândul, deși în același timp predicau toți Evanghelia iubirii lui Hristos și mărturiseau în cult credința lor în *Biserica cea una, sfântă, sobornicească și apostolească*, să-și schimbe modul lor de-a se comporta unii cu alții. Așa a

apărut o nouă orientare, numită *mișcarea ecumenică*, adică mișcarea de refacere a unității vizibile a creștinilor din întreaga lume (oikumene), miscare primită cu entuziasm atunci, slăbită și adesea contestată azi datorită unor slăbiciuni și eșecuri ale sale.

Astfel, ca urmare a noului spirit ecumenic, s-a trecut de la polemică la dialog; de la confruntare la cooperare și ajutorare frățească; de la a prezenta mai întâi deosebiri la a sublinia mai întâi ceea ce e comun. S-a trecut de la ura confesională reciprocă la respectul reciproc. Așa se face că dacă secole de-a rândul Biserica Ortodoxă și Biserica Romano-Catolică s-au acuzat reciproc, ca fiind „Biserică schismatică”, acum au început să se considere „Biserici surori”. Desigur, se are în vedere mai ales faptul că cele două Biserici au împreună șapte Sfinte Taine, mulți Sfinți comuni în calendar, organizare eclesială similară condusă de episcopat sacramental, monahism, artă și muzică sacră și altele.

În anul 1965, au fost ridicate anatemele reciproce din 1054, de către Patriarhul Ecumenic Athenagoras I și Papa Paul al VI-lea. De asemenea, au fost inițiate dialoguri teologice internaționale în care diferențele dogmatice sunt discutate mai mult amabil decât polemic. În plus, pe lângă schimbul de burse oferite studenților, se manifestă multă disponibilitate din partea Bisericii Romano-Catolice și a celorlalte Biserici din Occident de-a împrumuta lăcașuri de cult noilor parohii ortodoxe din Europa occidentală, care n-au posibilități financiare de a-și zidi biserici proprii etc.

În acest context nou, de frățietate creștină binevoitoare, constatăm însă și o *slăbire progresivă a disciplinei canonice ortodoxe privind comportamentul liturgic al ortodocșilor față de alți creștini*, mai ales față de romano-catolici și greco-catolici, acestia fiind mai apropiați de ortodocși, din punct de vedere dogmatic, liturgic și canonic. Așa se explică faptul că în Orientul Apropiat creștini ortodocși se împărtășesc uneori în biserici catolice, iar creștini catolici primesc Euharistia în biserici ortodoxe, cu îngăduința ierarhilor lor, motivând că, întrucât trăiesc într-un context majoritar musulman, creștinii trebuie să arate mai multă frățietate și comuniune între ei.

În Biserica Ortodoxă din Polonia, preoți ortodocși săvârșesc împreună cu preoți romano-catolici Sfânta Taină a Cununii când mirele sau mireasa este catolic sau catolică. În Biserica Ortodoxă Rusă, romano-catolicii au primit Euharistia ortodoxă în timpul regimului comunist când comunitățile catolice nu aveau preoți, iar în anul 1997 și în anul 2000 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, mai îngăduitor decât Biserica Greacă, a hotărât că este posibilă primirea catolicilor în Ortodoxie fără repetarea Botezului și nici măcar remirungere, ci doar printr-o declarație de pocăință,

recunoscându-se astfel implicit Sfintele Taine săvârșite în Biserica Romano-Catolică.

În Europa Occidentală adesea, și mai rar în România, unii ierarhi ortodocși au oferit Sfânta Euharistie unor clerici și credincioși greco-catolici, mai ales că în 1948, credincioșilor greco-catolici primiți în Biserica Ortodoxă Română nu li s-a mai administrat Taina Mirungerii, iar preoții greco-catolici n-au fost rehirotoniți.

La rândul lor, unii episcopi și preoți romano-catolici sau grecocatolici oferă împărtășania catolică unor credincioși ortodocși. Desigur, când un cleric sau un ierarh ortodox se împărtășește într-o biserică romano-catolică sau greco-catolică, disciplina canonică sacramentală ortodoxă se slăbește și mai mult.

La astfel de gesturi de mare îndrăzneală, îngăduință sau iconomie, motivate fie pastoral, fie ecumenic sau chiar prozelitist, reacționează clericii și credincioșii mireni ortodocși cunoscători și împlinitori ai disciplinei tradiționale, dar mai ales monahii atoniți preocupați de observarea strictă a disciplinei canonice (mai severă în spațiul eclesial grecesc, decât în cel rusesc sau românesc), refuzând orice pogorământ pastoral sau ecumenic în cele sfinte. De ce? Pentru că așa zisa „intercomuniune” estompează diferențele dogmatice dintre Biserica Ortodoxă și Biserica Romano-Catolică și slăbește unitatea de credință ca bază unică a refacerii comuniunii dintre cele două Biserici. Ce rost are, de fapt, o Euharistie comună, dacă Bisericile rămân în continuare despărțite din punct de vedere dogmatic și canonic? Confuzia aceasta nu poate fi o bază solidă a comuniunii eclesiale adevărate.

Ce este de făcut în fața acestei probleme? **Este necesară o reafirmare a principiului fundamental al eclesiologiei ortodoxe și implicit al ecumenismului ortodox, și anume că Sfânta Euharistie nu este un mijloc sau o etapă spre unitatea creștină eclesială, ci manifestarea cea mai intensă a unității Bisericii, încoronarea ei.**

Aceasta este învățătura Sfinților Apostoli, a Sfinților Părinți și a teologilor ortodocși contemporani fideli tradiției Bisericii nedespărțite. În acest sens, într-o carte purtând titlul semnificativ: *Pentru un Ecumenism Ortodox*, publicată în editura *Athos*, Pireu, 1976, Părintele Dumitru Stăniloae scria: „*Pentru Biserica Ortodoxă intercomuniunea care separă comuniunea euharistică de unitatea de credință și de unitatea Bisericii este de neconceput. Mai corect spus, aceasta este un pericol de dizolvare a Bisericii, a unității de credință și de încetare a Euharistiei?*”.

Am citat această clarificare teologică a Părintelui Stăniloae folosind Scrisoarea trimisă nouă, în data de 4 iulie 2008, de *Toți reprezentanții și întăistătorii celor douăzeci de Sfinte Mănăstiri ale Sfântului Munte Atos adunați în sinaxă* (nr. de înreg. F 2/7/1541, Careia, 20-6/3-7-2008), aceștia fiind foarte

preocupați de păstrarea disciplinei canonice ortodoxe în privința comuniunii euharistice în raport cu alți creștini.

Prin urmare, este necesar ca Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române să reafirme, pe baza legăturii dintre unitatea de credință și unitatea Bisericii, că nu este permis nici unui cleric sau mirean ortodox să primească împărtășirea euharistică în altă Biserică decât cea Ortodoxă, iar cei ce au făcut aceasta să nu o mai repete.

Totuși, prin această măsură de disciplină canonică ortodoxă, nu dorim să defăimăm sau să tratăm cu aroganță și dispreț pe ceilalți creștini, sau să întrerupem dialogul teologic și cooperarea practică în domeniul social-caritabil, ci dimpotrivă, considerăm că, printr-un dialog teologic sincer și profund, pot fi redefinite dogmele care separă Biserica Romano-Catolică de cea Ortodoxă. În același timp, este necesar ca ortodocșii clerici, monahi și mireni să nu folosească cu ușurință și patimă cuvinte grele ca „erezie” și „eretici”, „apostazie” și „trădare”, la adresa altor ortodocși sau la adresa altor creștini, deoarece adesea sub pretextul că salvăm Ortodoxia ne urășim sufletul, întrucât despărțim dreapta credință de iubirea creștină smerită. Uităm că de fapt trebuie să „știnem adevărul în iubire” (Efeseni 4, 15), să apărăm și să promovăm „credința lucrătoare prin iubire” (Galateni 5, 6), după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel.



Ierarhii Sfântului Sinod ca Părinți arhipăstori trebuie să vegheze la mântuirea celor pe care-i păstoresc (cf. Fapte 20, 28; 1 Tesaloniceni 5, 12-13; Evrei 13, 17), având datoria sfântă de-a învăța pe cei neștiutori, de-a îndrepta pe cei ce gresesc, de-a ridica pe cei căzuți, de-a vindeca pe cei răniți sufletește, de-a ierta pe cei ce se pocăiesc, pentru ca toți să dobândim mântuirea în Hristos, Capul Bisericii (Efeseni 1, 22-23) și Mântuitorul lumii.

Biserica Ortodoxă Română a fost totdeauna pașnică, a conviețuit secole de-a rândul cu oameni de alte etnii și convingeri religioase, apărând dreapta credință fără să umilească pe alții. Biserica noastră, știe de asemenea, să respecte legile României de azi care interzic defăimarea și învrăjbiră dintre culte promovând respectul reciproc dintre ele (vezi *Constituția României* – articolul 29, alin. 2 și 4, și *Legea cultelor* – art. 13).

Iar pentru că în urmă cu două zile (6 iulie 2008) a avut loc în America de Nord un mare eveniment, și anume unirea, după 60 de ani de despărțire, a celor două Eparhii Ortodoxe Românești într-o singură Mitropolie

Ortodoxă Română în comuniune directă cu Patriarhia Română, să dăm slavă lui Dumnezeu și să felicităm pe toți cei ce au contribuit la realizarea acestei lucrări sfinte și aducătoare de bucurie în comuniune frățească.

În încheiere, mai dorim să spunem că întrucât Sfântul Sinod are pe ordinea de zi și **alegeri de noi episcopi**, este necesar ca în aceste alegeri să căutăm binele comun al Bisericii, ținând seama și de rezultatul consultării clerului și credincioșilor dintr-o eparhie, care trebuie considerați ca fiind împreună-lucrători cu noi în viața și misiunea Bisericii noastre în societate.

De asemenea, Sfântul Sinod este chemat ca în duh de părintească purtare de grijă, să adopte măsuri concrete de ajutorare a parohiilor sărace și să intensifice activitatea social-filantropică în societatea românească.

Rugăm pe Atotmilostivul Dumnezeu să ne ajute ca în duh de responsabilitate părintească și de comuniune frățească să lucrăm și noi în aceste zile spre slava Preasfintei Treimi și binele Bisericii.

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

9 Iulie 2008

NOUTĂȚI DESPRE PROIECTUL CONSTRUIRII NOII BISERICI SFÂNTUL ANDREI

Iubiți frați și surori de credință, enoriași și prieteni ai Bisericii „Sfânta Cruce”,

După cum știți Parohia „Sfânta Cruce” s-a angajat cu dragoste și nevoie să ridice Casa Domnului, Biserica Vie, pentru numeroasa comunitate românească din zonă, pentru păstrarea spiritualității ortodoxe românești în generațiile viitoare, lucrare începută de părintele Gheorghe Calciu, și pe care o continuăm cu răbdare și nădejde, și bineînțeles simțind ajutorul permanent venit de la bunul Dumnezeu. În rândurile următoare, după reamintirea unor generalități, vă prezentăm pe scurt noutățile legate de construcție și încheiem cu o chemare la împreună ctitorie.



Generalități

Pe terenul cumpărat de Biserică din str. 9111 River Rd., Potomac, Maryland, de 3 acri, se propune amplasarea Bisericii „Sfântul Apostol Andrei” cu o capacitate de aproximativ 250 persoane și o sală socială cu anexe de capacitate similară. Planul bisericii este alcătuit după tradiția bisericilor ortodoxe românești; va cuprinde un pridvor deschis (open porch), un vestibul de acces la ascensor, scara și biserica propriu-zisă compusă din nava centrală cu cele două abside și altar. Totodată, în volumul central este prevăzut, deasupra vestibulului, o supantă (mezzanine) pentru corul Bisericii. Anexele bisericii: oficiu, grupuri sanitare, spațiu tehnic și de depozitare sunt prevăzute la subsol. Tot aici, în prima etapă, temporar, este prevăzut și spațiu pentru sala de mese unde prin „folding partitions” se va crea și spațiu pentru clasele de copii.

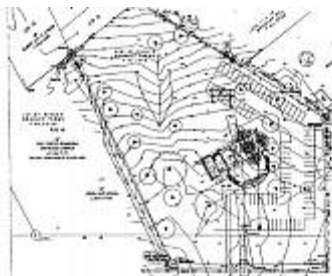
Planul de situație care este în lucru, acomodează pe lângă biserică și dependențele arătate mai sus, spații verzi, căi de acces și 65 locuri amenajate de parcare. La exterior, Biserica respiră atmosfera tradițională ale lăcașurilor de cult românesc, fiind prevăzut și spațiu pentru picturi murale de genul acelor pe care le întâlnim la ctitoriile bisericilor din timpul domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt (e.g. Biserica „Sf. Gheorghe” de la Voroneț).

Proiectul arhitectural a fost conceput de Dl. Aurel Velculescu și Dna. Gabriela Condruț. Proiectul a fost revizuit și avizat de Comisia Episcopiei de Arta Religioasă cu care ocazie înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Nathaniel a avut bunătatea să ne dea indicații prețioase cu privire la orientarea pe teren a bisericii, vestibulul de acces, dimensiunile altarului și înălțimea turlei – elemente ce au fost deja încorporate în prezentul proiect.

Noutăți

Proiectul de design arhitectural a fost recent finalizat. În prezent se lucrează la:

- planurile de structură, care au fost începute de Dl. Valentin Iordache.
- planurile de sisteme electrice coordonate de Dl. Aurel Blîndu cu ajutorul D-lui. Răzvan Nae.



Consiliul Parohial a aprobat ieri începerea primelor proceduri legate de construcție: „Subdivision & Preliminary Plans”, care datorită procedurilor de înregistrare specifice se estimează că vor putea dura până la un an de zile. În acest timp se vor continua și finaliza planurile pentru etapele următoare.

Dăruind vei dobândi

Vă rugăm să pomeniți acest proiect în rugăciunile dumneavoastră zilnice, rugând pe Bunul Dumnezeu să ne dăruiască putere duhovnicească spre a alunga toate ispitele ce se ivesc atunci când o Biserică este înălțată. Pentru a finaliza proiectul o să fie nevoie și de planuri detaliate de execuție arhitecturale, de inginerie civilă, de sisteme mecanice și de conducte de apă. Pentru a ține costurile cât de mici posibile, vă rugăm să ne contactați dacă cunoașteți Civil, Mechanical, or Plumbing Engineers care ar putea să ajute la proiectul bisericii noi la prețuri reduse sau pro bono.

Deasemenea, ajutorul dumneavoastră financiar este esențial pentru accelerarea construcției Bisericii „Sfântul Apostol Andrei”. În acest moment donațiile dumneavoastră acoperă plata lunară a împrumutului pentru achitarea terenului și ne permit o avansare lentă în planurile de construcție. De mare ajutor sunt angajamentele lunare de donație (prin care vă angajați să plătiți o anumită sumă lunar), deoarece ele ne permit să facem o planificare financiară de lungă durată.

Deasemenea, facem apel pentru donații spre a acoperi plata pentru acest prim pas legat de construcție: „Subdivision & Preliminary Plans” cu un cost estimativ între \$15,000-\$25,000. Orice sumă este binevenită.

Donațiile le puteți trimite pe adresa Bisericii „Sfânta Cruce”: 5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302. Vă rugăm să adresați cecurile către: HOLY CROSS CHURCH, menționați pe cec pentru SUBDIVISION – BISERICA SF. AP. ANDREI.

Dumnezeu să vă răsplătească bunăvoința și să vă înmulțească darul!

Preot Claudiu Luțai,
Consiliul Parohial al Bisericii „Sfânta Cruce”
1 Iulie 2008

RAPORT FINANCIAR MAI 2008

1. Balanța financiară pe luna mai este pozitivă cu un surplus de \$15,539. Încasările au fost de \$44,137 iar cheltuielile de \$28,598. Cu toate acestea, balanța pe lunile ianuarie-mai este negativă cu un minus de \$3,869.

2. Totalul încasărilor de la Festival au fost de \$31,781 (incluzând și toate donațiile facute până în prezent). Totalul cheltuielilor s-a ridicat la \$14,418 (incluzând și contribuțiile celor care au donat pentru Festival). Venitul net al Festivalului a fost de \$17,364.

Victor Oancea

CATEGORII	Total Cumulat -08	Jan-08	Feb-08	Mar-08	Apr-08	May-08
		0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
INCASARI LUNARE	113,233.9	10,280.4	23,651.7	21,939.4	13,225.1	44,137.3
Target	350,000.0	8.3	16.7	25.0	33.3	41.7
Procent realizat rel. cu target	32.4	2.9	9.7	16.0	19.7	32.4
Biserica Noua	69,179.0	2,632.0	14,130.0	10,721.0	5,179.0	36,517.0
w/o Festivale/evenimente	32,383.5	0.0	13,230.0		19,153.5	
Membria	6,880.0	1,510.0	1,880.0	1,325.0	1,195.0	970.0
Stolar Fees	4,025.0	840.0	309.0	1,613.0	713.0	550.0
Lumanari, prescura	10,594.0	2,179.0	1,491.0	1,262.0	4,059.0	1,603.0
Pomeniri& Rugaciuni	1,006.0	668.0	202.0	0.0	0.0	136.0
Disc	8,026.0	2,020.0	2,162.0	2,132.0	746.0	966.0
Donatii	10,714.1	0.0	2,814.0	4,313.1	771.0	2,816.0
Bookstore, calendare, buletin	423.0	245.0	82.0	30.0	26.0	40.0
Diverse (incl. adjustments)	2,170.0	125.0	545.0	500.0	500.0	500.0
WACHOVIA Interest	216.8	61.4	36.7	43.3	36.1	39.3
MAFCU interest	5,986.3	2,896.7	229.9	117.7	2,680.0	61.9
CHELTUIELI LUNARE	117,103.2	29,022.3	25,304.2	16,422.8	17,755.6	28,598.3
Curente	17,574.4	11,907.6	2,712.3	241.1	1,429.4	1,284.1
Salarii-Pensie	29,264.9	4,664.9	6,100.0	6,200.0	6,100.0	6,200.0
Lumanari	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0
Donatii	1,000.0	0.0	0.0	0.0	0.0	1,000.0
Buletin	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0
Miscelanea	5,684.3	326.3	2,205.1	0.0	250.0	2,902.9
Special	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0
Wachovia fees	848.3	119.6	189.6	127.8	122.3	289.1
Festivale / Evenimente	13,459.6	2,150.0	4,243.2	0.0	0.0	7,066.4
MAFCU Fees	49,271.7	9,853.9	9,853.9	9,853.9	9,853.9	9,856.0
BALANTA LUNARA	-3,869.3	-18,741.9	-1,652.5	5,516.6	-4,530.5	15,539.0
WACHOVIA BALANTA		65,191.49	56,181.42	70,041.51	71,974.57	107,431.52
MAFCU BALANTA		296,311.47	286,687.47	276,996.29	269,878.14	260,086.14
TOTAL IN BANCA (MAFCU & WACHOVIA)		361,503.0	342,868.9	347,037.8	341,852.7	367,517.7